

Arrest

nr. 53 023 van 14 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 20 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 28 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CILINGIR, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 9 juli 2010, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters asielaanvraag bij beslissing van 30 augustus 2010, verstuurd op 31 augustus 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U bent een Armeens staatsburger van Armeense origine. Op 1 juni 2010 trad u officieel in het huwelijk met E. P. (O.V. 6.654.336).

U werkte sinds enkele maanden als opdienster in restaurant ‘Oasis’ in de stad Gumri. Op 20 juni 2010 was u getuige van een moord. Die avond was u ondermeer verantwoordelijk voor het bedienen

van een tafel van vier personen die dineerden in een zijkamer van het restaurant. Toen u binnenkwam om het eten te serveren, zag u hoe één van de mannen met een mes werd neergestoken door één van de anderen. In paniek liep u naar de eigenaar van het restaurant. Hij vertelde u om tegen niemand iets te zeggen en hij stuurde u meteen naar huis. Op 22 juni 2010 kwam de wijkagent langs. U diende zich aan te melden bij het politiekantoor. Rechercheur K. legde u enkele foto's voor. U herkende één foto als de persoon die in het restaurant met het mes had gestoken. Op 25 juni 2010 kwam uw echtgenoot naar uw huis om het op til zijnde huwelijksfeest te bespreken. U vertelde hem niet wat u had meegemaakt omdat u te zeer overstuur was. Die avond kregen u en uw echtgenoot bezoek van twee mannen. U herkende hen als de twee mannen die samen met de dader en het slachtoffer in het restaurant waren geweest. De mannen stelde zich voor als 'Khukasyan's', een clan van misdadigers. Ze sloegen uw man en dreigden dat u niet mocht getuigen bij de politie of dat u het anders met de dood zou bekopen. Op 27 juni 2010 was het kerkelijk huwelijk van u en uw echtgenoot gepland. Hoewel de huwelijksceremonie toch doorging, had u uit angst voor de criminelen had niet veel mensen uitgenodigd. Het geplande trouwfeest werd afgelast. In de namiddag kwam rechercheur K. naar uw huis. Hij legde u enkele nieuwe foto's voor ter identificatie. Uit angst voor de criminelen weigerde u elke medewerking met de politie. De rechercheur dreigde dat indien u niet zou meewerken aan het onderzoek, u als medeplichtige zou worden beschouwd. Op 28 juni 2010 kwamen de twee criminelen opnieuw langs. Ze wisten dat u met de politie had gesproken. U en uw man werden met messen bedreigd en aangemaand om niet te getuigen. In de ochtend van 29 juni 2010 doken u en uw man onder bij de tante van uw man in het dorp Echmiadzin. U verbleef daar in de kelder tot aan uw vertrek uit Armenië. Op 30 juni 2010 hoorde u van uw moeder dat u een schriftelijke oproeping had gekregen om u aan te melden bij de politie. U besloot echter om het land te verlaten. Op 3 juli 2010 reisde u met het vliegtuig van Armenië naar Oekraïne. In Oekraïne verbleef u enkele dagen op een adres van de passeurs. De passeurs namen jullie Armeense paspoorten af en regelden valse paspoorten. Op 6 juli 2010 vertrok u met de auto van Oekraïne naar België. U weet niet door welke landen u reisde. U denkt dat u één grenscontrole passeerde, maar u werd nooit persoonlijk gecontroleerd. Op 9 juli 2010 kwam u aan in België. U vroeg dezelfde dag asiel aan."

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- verzoekster wist onredelijk weinig over de omstandigheden van de moord waarvan zij getuige zou geweest zijn;
- het verhaal over de moord en het daarop volgende politieonderzoek lijkt weinig geloofwaardig;
- het is weinig geloofwaardig dat verzoekster de politie op geen enkel moment op de hoogte zou hebben gebracht van het feit dat criminelen het leven van haar en haar man hadden bedreigd;
- verzoekster brengt geen begin van bewijs bij en blijkt evenmin op de hoogte van de afwikkeling van haar problemen in Armenië;
- verzoeksters verklaringen over haar reisroute zijn niet geloofwaardig.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet, de beginselen van behoorlijk bestuur en inzonderheid het vertrouwensbeginsel.

Verzoekster deelt mee dat ze enkel opdienster is in het restaurant waar de feiten zich afspeelden. Dit houdt in dat ze niet de namen van de klanten kent wat ook logisch is aangezien ze enkel instaat voor de bediening.

De eigenaar had verzoekster meegedeeld dat hij zelf besliste of hij al dan niet de politie zou bellen. Aangezien hij de eigenaar was is verzoekster hierop niet ingegaan.

Verzoekster stelt ook nog dat ze geen handtekening diende te zetten onder haar verklaring of wanneer ze de foto had getoond van een van de daders. Ze ging ervan uit dat ze pas een handtekening diende te zetten als ze de foto van de andere medeplichtigen kon aanwijzen.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RVS 2

februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een rechtsonderhorige, en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen. Verzoekende partij toont met geen enkel concreet element aan dat in casu aan de opgesomde voorwaarden is voldaan. Zij maakt een schending van het vertrouwensbeginsel dan ook niet aannemelijk en slaagt er geenszins in de schending van de aangehaalde bepalingen of beginselen aan te tonen (RvS, 26 februari 2007, nr. 168.263).

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53).

Waar verzoekster stelt dat haar asielrelaas niet wordt getoetst aan de vluchtelingenconventie merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht vaststelde dat, indien de feiten al op waarheid berusten, de ingeroepen vrees voor vervolging immers geen verband houdt met één van de vijf criteria van artikel 1 A(2) van het vluchtelingenverdrag. Verzoekster vreest immers de wraak van een clan van misdadigers omdat zij getuige was van een moord. Het betreft een louter gemeenrechtelijke aangelegenheid waarbij verzoekster niet wordt vervolgd omwille van haar ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een sociale groep.

De bestreden beslissing gaat voorts uitvoerig in op verzoekster onwetendheid over de omstandigheden van de moord. Verzoekster kende noch de naam van het slachtoffer noch de naam van de dader, hetgeen niet aannemelijk is aangezien verzoekster verklaarde uitgebreid te zijn verhoord op het politiekantoor waarbij zij zeker zal geconfronteerd zijn geweest met de namen van dader en slachtoffer. Dat verzoekster bovendien niet kan aangeven op welke weekdag de feiten plaatsvonden, noch het juiste adres kan opgeven van het restaurant waar de moord gebeurde terwijl zij er al zes maanden werkte hypothekeert verder de geloofwaardigheid van haar relaas. Ook de vaststelling dat verzoekster geen enkele inspanning heeft gedaan om haar collega's te contacteren om te informeren of zij gelijkaardige problemen kenden, het feit dat verzoeksters echtgenoot niet wist dat verzoekster door de politie ondervraagd werd alsook het feit dat verzoekster de politie niet op de hoogte bracht dat zij bedreigd werd door de criminelen samen met het ontbreken van ook maar ieder begin van bewijs maakt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters asielrelaas. Haar manifeste gebrek aan interesse over de verdere evolutie van haar problemen in haar thuisland is bovendien weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

2.3. Waar verzoekster in een tweede middel een schending aanvoert van de zorgvuldigheidsplicht merkt de Raad op dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3

van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend en tien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER